

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2019
Senát II

Nález:

spisová značka	I. ÚS 417/2018
populárny názov	Zásada ne bis in idem v trestnom konaní
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Protokol č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 4 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 5 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Pokiaľ je osoba obvinená z trestného činu nebezpečného ohrozenia a rovnako jej bola udelená pokuta v blokovom konaní, nemôže sa jednáť o porušenie zásady ne bis in idem, pretože táto osoba bola obvinená z trestného činu nebezpečného ohrozenia na inom skutkovom základe, ako za ktorý jej bola udelená pokuta v blokovom konaní. Objektom priestupku, za ktorý bola osoba postihnutá, je bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky na pozemných komunikáciách a objektom trestného činu, z ktorého bola táto osoba obvinená, je záujem spoločnosti na ochrane zdravia ľudí alebo cudzieho majetku. Následok skutku, ktorý sa tejto osobe kladie za vinu, bola ťažká ujma na zdraví a smrť, pričom tento následok nebol a ani nemohol byť riešený v priestupkovom konaní formou bloku na pokutu.
skutkový stav a základné fakty	Proti sťažovateľovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) a h) Trestného zákona Krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tpo 300/2018 z 10. októbra 2018 podľa § 194 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“). Podľa § 72 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Skutkový základ prejednávaneho trestného činu spočíval v nebezpečnej jazde, ktorou sťažovateľ ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky, čo neskôr

	<p>vyústilo až do dopravnej nehody s následkom smrti a ťažkej ujmy na zdraví. Na mieste dopravnej nehody bola sťažovateľovi uložená sankcia vo forme blokovvej pokuty za priestupok na tom skutkovom základe, že sťažovateľ realizoval predchádzací úkon v protismernom jazdnom pruhu, čím porušil dopravné predpisy na mieste, kde k dopravnej nehode došlo.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 4 ods. 1 protokolu uznesením krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne, neprihliadajúc na zásadu „ne bis in idem“, vzal sťažovateľa do väzby, ako aj tým, že v zápisnici o verejnom zasadnutí na krajskom súde absentuje ťažisková argumentácia obhajcu sťažovateľa.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru</p> <p>Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol vzatý do väzby, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahujú. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu o väzbe a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, nebolo možné dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému podľa tvrdenia sťažovateľa malo dôjsť tým, že v zápisnici o verejnom zasadnutí na krajskom súde absentuje ťažisková argumentácia jeho obhajcu, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou napadol „len“ uznesenie krajského súdu, avšak nie predchádzajúci postup krajského súdu, do ktorého spadá i spísanie zápisnice z predmetného verejného zasadnutia na krajskom súde. Zároveň je v súvislosti s touto námietkou sťažovateľa potrebné pripomenúť, že § 60 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi umožňoval vzniesť námietky proti obsahu predmetnej zápisnice z verejného zasadnutia, o opodstatnenosti ktorých by rozhodoval krajský súd, proti rozhodnutiu ktorého Trestný poriadok zároveň pripúšťa sťažnosť, avšak sťažovateľ ani jeho obhajca túto zákonom predpokladanú možnosť spochybnenia obsahu zápisnice z predmetného verejného zasadnutia na krajskom súde nevyužili. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebolo možné ani vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy v spojení s čl. 50 ods. 5 Ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru v spojení s čl. 4 ods. 1 protokolu</p> <p>Námietka porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v spojení s čl. 50 ods. 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v spojení s čl. 4 ods. 1 protokolu smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bol vzatý do väzby. Sťažovateľ namieta nedostatočné posúdenie zákonnosti jeho väzby spočívajúce konkrétne v tom, že podľa jeho názoru krajský súd v rámci posúdenia zákonnosti jeho väzby neprihliadol na zásadu „ne bis in idem“.</p> <p>Krajský súd zdôraznil, že rozhodnutie o vine či nevine obvineného bude predmetom ďalšieho dokazovania v prebiehajúcim trestnom konaní a taktiež</p>

	<p>konštatoval, že v okolnostiach danej trestnej veci neobstojí argumentácia obhajoby o aplikovateľnosti zásady „ne bis in idem“ v predmetnej trestnej veci, teda neobstojí argumentácia, že skutok, pre ktorý bolo obvinenému vznesené obvinenie a pre ktorý bol podaný návrh na jeho vzatie do väzby, bol už vybavený v blokovom konaní peňažnou pokutou v sume 150 € za porušenie povinností vodiča. Predmetná dopravná nehoda mala byť dôsledkom arogantnej skupinovej jazdy troch motorových vozidiel. Pokiaľ bola obvinenému uložená bloková pokuta na mieste dopravnej nehody v sume 150 €, podľa názoru krajského súdu tým nebola vyriešená jeho zodpovednosť za nebezpečnú „pirátsku“ jazdu v predchádzajúcich úsekoch, ktorými v kritický deň mal prechádzať. Krajský súd v tejto súvislosti zároveň zdôraznil, že objektom priestupku, za ktorý bol obvinený postihnutý, je bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky na pozemných komunikáciách a objektom trestného činu, z ktorého bol sťažovateľ obvinený, je záujem spoločnosti na ochrane zdravia ľudí alebo cudzieho majetku. Na kópii bloku na pokutu nie je uvedený žiadny následok. V popise skutkovej vety trestného činu, ktorý je obvinenému kladený za vinu, je už popísané, že obvinený mal svojou jazdou ohrozovať iných účastníkov cestnej premávky, svojich spolujazdcov, ktorí sa nachádzali vo vozidle, ako aj v iných predchádzaných vozidlách a oproti idúcich vozidlách, čím mal zvýšiť všeobecné nebezpečenstvo, ktoré neskôr vyhrotilo až do vzniku dopravnej nehody, ktorej následkom bolo spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví, ako aj smrti. Vzhľadom na uvedené sa podľa názoru krajského súdu v súčasnom štádiu trestného konania javí, že podstatné skutkové okolnosti trestného činu, ktorý je obvinenému kladený za vinu v posudzovanom prípade, neboli v priestupkovom konaní v rámci postihu obvineného vybavené.</p> <p>Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnej sťažnosti navrhovateľa nevyhovuje.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie ESLP Michalko v. Slovenská republika rozhodnutie ESLP Lukanov v. Bulharsko rozhodnutie ESLP Berktaý c. Turecko</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-zásada ne bis in idem práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu väzba-podmienky väzby väzba-preskúmanie väzobných dôvodov</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 86/2019</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Dĺžka konania a rozhodovania o väzbe</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Jana Laššáková</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Nález - Nález</p>

dátum rozhodnutia	07.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Ústavný súd konštatuje, že za dôvod na prepustenie obvineného z väzby možno považovať takú situáciu, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná zo strany orgánov činných v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. To znamená, že dôvodom na prepustenie z väzby sú prieťahy v konaní vo veci samej, teda napríklad pomalý postup policajného vyšetrovania. Naproti tomu pomalé rozhodovanie o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní spravidla nie je dôvodom na zrušenie väzobného rozhodnutia všeobecného súdu a prepustenie obvineného z väzby. Výnimkou z tohto pravidla sú napríklad tie prípady, keď priamo zo zákona vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté. Dĺžka konania o väzbe spravidla nie je dôvodom na zrušenie väzobného rozhodnutia všeobecného súdu a prepustenie obvineného z väzby.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre zločin marenia spravodlivosti a väzba začala plynúť 21. februára 2017. Žiadosťou z 10. augusta 2018 sťažovateľ požiadal okresný súd o prepustenie z väzby na slobodu a jej nahradenie písomným sľubom, resp. dohľadom probačného a mediačného úradníka. Predmetnú žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 10. augusta 2018 okresný súd uznesením z 22. augusta 2018 zamietol, písomný sľub sťažovateľa neprijal a žiadosť sťažovateľa o nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením 27. septembra 2018 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu a uložil okresnému súdu, aby vo veci znova konal a rozhodol. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 10. augusta 2018 rozhodol okresný súd opätovne uznesením zo 17. októbra 2018 tak, že ju zamietol, písomný sľub sťažovateľa neprijal a žiadosť sťažovateľa o nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol. Predmetným uznesením okresný súd zároveň zamietol návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len „okresná prokuratúra“) na zmenu dôvodov väzby u sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podali sťažovateľ, ako aj prokurátor okresnej prokuratúry sťažnosti, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením z 3. januára 2019 tak, že ich zamietol.
z odôvodnenia	K porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru Ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 10. augusta 2018 predstavovala na okresnom súde i na krajskom súde samostatne podstatne viac ako mesiac a celkovo takmer päť mesiacov, čo už na prvý pohľad signalizuje neprimeranú dĺžku konania o väzbe. Ústavný súd dáva do pozornosti záväzky vyplývajúce pre Slovenskú republiku z dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva konštantne judikuje, že zmluvné štáty si majú právny poriadok organizovať tak, aby konajúce súdy mohli naplniť rôzne požiadavky, ktoré z dohovoru vyplývajú. Je zodpovednosťou štátu a úlohou príslušných súdov zabezpečiť organizáciu práce tak, aby sa väzobné konanie viedlo čo najrýchlejšie (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci Khlaifia a ďalší proti Taliansku z 15. 12. 2016, sťažnosť č. 16483/12, bod 131), a preto je ich úlohou prijať potrebné administratívne opatrenia na zabezpečenie rýchleho vybavenia naliehavých vecí, obzvlášť v prípadoch týkajúcich sa osobnej slobody jednotlivca, a to aj počas dovolenkového obdobia či napriek nadmernej pracovnej zaťažnosti sudcov (rozsudky E. proti Nórsku a Bezicheri proti Taliansku, tiež II. ÚS 642/2017, kde ústavný súd neakceptoval „mimoriadnu rodinnú udalosť“ ako relevantnú okolnosť, ktorá by mohla ospravedlniť celkové predĺženie väzobného konania). Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že okresný súd ani krajský súd neidentifikovali predĺženie konania, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti zároveň žiadal, aby ústavný

	<p>súd zrušil uznesenie krajského súdu z 3. januára 2019 a krajskému súdu prikázal, aby ho prepustil z väzby na slobodu. Ústavný súd vo vzťahu k tejto žiadosti konštatuje, že za dôvod na prepustenie obvineného z väzby možno považovať takú situáciu, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná zo strany orgánov činných v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. To znamená, že dôvodom na prepustenie z väzby sú prieťahy v konaní vo veci samej, teda napríklad pomalý postup policajného vyšetrovania. Naproti tomu pomalé rozhodovanie o väzbe, resp. o jej ďalšom trvaní spravidla nie je dôvodom na zrušenie väzobného rozhodnutia všeobecného súdu a prepustenie obvineného z väzby. Výnimkou z tohto pravidla sú napríklad tie prípady, keď priamo zo zákona vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté (m. m. II. ÚS 80/2015, I. ÚS 288/2017). Inak povedané, dĺžka konania o väzbe spravidla nie je dôvodom na zrušenie väzobného rozhodnutia všeobecného súdu a prepustenie obvineného z väzby. Vzhľadom na uvedené nebolo možné vyhovieť žiadosti sťažovateľa, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu z 3. januára 2019 a krajskému súdu prikázal, aby ho prepustil z väzby na slobodu.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru</p> <p>Vzhľadom na ustálenú judikatúru ESĽP je čl. 5 ods. 3 dohovoru aplikovateľný na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o nasledujúcu previerku zákonnosti väzby – žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu a rozhodovanie o jeho ponechaní vo väzbe, teda aplikovateľné nie je (II. ÚS 81/2017). Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým postupom okresného súdu aj krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 3 dohovoru, nebolo možné dospieť k záveru o porušení práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, a preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel.</p> <p>K primeranému finančnému zadosťučineniu</p> <p>Vzhľadom na možnosť (a nie povinnosť) v prípade úspechu ústavnej sťažnosti priznať sťažovateľovi aj primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal [§ 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde], pričom však sťažovateľ o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nepožiadaval, ústavný súd o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľovi nerozhodoval. Rovnako ústavný súd sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov konania, pretože si ho sťažovateľ neuplatnil.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru postupom Okresného súdu Dunajská Streda a postupom Krajského súdu v Trnave porušené boli.</p> <p>Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie ESĽP Khlaifia a ďalší proti Taliansku rozhodnutie ESĽP E. proti Nórsku</p> <p>rozhodnutie ESĽP Bezicheri proti Taliansku</p> <p>rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 642/2017</p> <p>rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 81/2017</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	

klúčové slová	práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu väzba-rýchlosť rozhodovania
---------------	--

spisová značka	II. ÚS 100/2019
populárny názov	Elektronická prihláška do konkurzu
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 152 ods. 4 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pokiaľ portál slovensko.sk umožnil v rámci konkurzného konania podanie prihlášky pohľadávky sťažovateľky elektronicky a vytvoril na to určený formulár, ktorý sťažovateľka riadne vyplnila a riadne autorizovala a následne doručila správcovi, čo ani nebolo sporné, tak potom túto prihlášku podľa názoru ústavného súdu nie je možné odmietnuť z dôvodu, že vzhľad formulára vyplneného sťažovateľkou na portáli sa nezhoduje so vzhľadom vzoru tlačiva na podávanie prihlášok podľa vyhlášky č. 665/2005 Z. z. s odvolaním sa na prísne formálne posudzovanie prihlášky.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka doručila do elektronickej schránky správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti podanie, ktorým si prihlásila svoju peňažnú pohľadávku zabezpečenú záložným právom. Správca predmetnú prihlášku vytlačil a doručil okresnému súdu spolu s podaním, kde vyjadril názor, že pohľadávka nebola podaná na predpísanom tlačive podľa § 29 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) v spojení s § 25 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“), preto by sa na ňu nemalo prihliadať, a požiadal, aby súd rozhodol, či sa na ňu prihliada ako na prihlášku veriteľa. Okresný súd v označenej veci rozhodol napadnutým uznesením, ktorým v druhom výroku uznesenia určil, že na podanie sťažovateľky sa neprihliada ako na prihlášku. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že prihláška nebola podaná na predpísanom tlačive, preto sa na ňu podľa § 26 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 665/2005 Z. z. neprihliada.
z odôvodnenia	K porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods.1 Dohovoru Ústavný súd porovnal vzor tlačiva na podávanie prihlášok podľa vyhlášky č. 665/2005 Z. z. s elektronicou kópiou prihlášky pohľadávky sťažovateľky, ktorá mu bola doručená portálom, pričom zistil, že vzhľad týchto tlačív nie je identický. Ústavný súd takisto porovnal vzhľad prihlášky doručenej portálom s kópiou tohto dokumentu predloženého správcovi okresnému súdu na posúdenie a zistil, že ani tieto sa nezhodujú v rozsahu textu v kolónke „právny dôvod vzniku pohľadávky“. Ústavný súd vzhľadom na námietky sťažovateľky bez toho, aby porovnával obsah oboch formulárov a skutočností, ktoré neboli sporné, konštatuje, že v zmysle citovaných právnych predpisov sťažovateľka bola oprávnená elektronicky komunikovať so správcovi, teda aj využívať elektronicke služby poskytované portálom a komunikovať so správcovi elektronicky, pričom je nepochybné, že elektronicke formulár bol vytvorený portálom. Pokiaľ portál umožnil podanie prihlášky pohľadávky sťažovateľky elektronicky a vytvoril na to určený formulár, ktorý sťažovateľka riadne vyplnila a riadne autorizovala a

	<p>následne doručila správcovi, čo ani nebolo sporné, tak potom túto prihlášku podľa názoru ústavného súdu nie je možné odmietnuť z dôvodu, že vzhľad formulára vyplneného sťažovateľkou na portáli sa nezhoduje so vzhľadom vzoru tlačiva na podávanie prihlášok podľa vyhlášky č. 665/2005 Z. z. s odvolaním sa na prísne formálne posudzovanie prihlášky. Tým, že okresný súd kópiu prihlášky predloženej správcovi posudzoval izolovane, formalisticky, ignorujúc skutočnosť, že táto bola podaná elektronicky, bez toho, aby si riadne overil skutočnosť potrebnú pre posúdenie veci aj vzhľadom na špecifickú elektronickej komunikácie a jej právnu úpravu, ústavný súd dospel k záveru, že druhým výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v podobe odmietnutia práva na prístup k súdu.</p> <p>K porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy</p> <p>Pokiaľ ide o ďalšie napadnuté články ústavy (čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4), ktoré sťažovateľka napádala „v spojení so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“, ústavný konštatuje, že označené články majú charakter všeobecných ústavných princípov a nemajú charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné domáhať pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Pokiaľ ide o čl. 12 ods. 1 ústavy, ústavný súd stabilne judikuje, že tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedený článok obsahuje, a nie je teda priamo aplikovateľný orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch (III. ÚS 51/08, III. ÚS 316/2011). Preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhovet (bod 4 výroku nálezu).</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru druhým výrokom uznesenia Okresného súdu Prešov porušené boli. 2. Druhý výrok uznesenia Okresného súdu Prešov zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. 3. Sťažovateľovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči Okresnému súdu Prešov a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 51/08 rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 316/2011</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-správca konkurznej podstaty konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-prihlásenie pohľadávky dobrá viera práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces elektronický podpis podanie-právne účinky podania aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu orgán-verejnej moci práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok</p>

spisová značka	II. ÚS 179/2019
populárny názov	Procesná a vecná legitímácia na začatie konania
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Podmienku aktívnej procesnej legitímácie na podanie žaloby splní žalobca samotným tvrdením o tom, že bol ukrátený na svojich vlastných subjektívnych právach nezákonným zásahom orgánu verejnej moci bez ohľadu na to, či sa jeho tvrdenie v neskoršom konaní preukáže ako pravdivé. Len nedostatok v (procesnej) žalobnej legitímácii môže viesť k nemeritórnemu zastaveniu konania pre nesplnenie procesných podmienok konania. Ak sa po meritórnem preskúmaní veci zistí, že namietaný faktický zásah správneho orgánu nie je nezákonným, ale riadnym úradným postupom, ktorý sa zároveň úplne samozrejme a objektívne nemôže prejavovať protiprávnym ukrátením na subjektívnych právach žalobcu, je účelnejšie odvíjať argumentáciu zamietnutia žaloby od neexistencie tvrdeného protiprávneho zásahu z dôvodu jeho zákonnosti. Môže však nastať aj situácia, že namietaný postup orgánu verejnej moci je skutočne nezákonný, avšak sa neprejaví vo sfére subjektívnych práv žalobcu (lebo sa napr. v skutočnosti dotkol práv iného subjektu). V takom prípade pôjde o rýdzi nedostatok aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu, že sa v konaní preukázalo, že u žalobcu reálne nedošlo k tvrdenému ukráteniu na subjektívnych právach v súvislosti s nezákonným zásahom. Tento záver je ale výsledkom meritórneho prieskumu, ktorý sa musí prejavovať vo výrokovvej časti rozhodnutia súdu zamietnutím žaloby.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sa správnu žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy domáhali, aby krajský súd zakázal žalovanému (Okresný úrad Kysucké Nové Mesto, katastrálny odbor, pozn.) v záznamovom konaní trvať na vyhotovení opravy uznesenia vydaného v dedičskom konaní (z dôvodu nesprávnosti v ňom uvedených vlastníckych podielov poručiťky, ktoré nevychádzajú z údajov katastra, pozn.) a uložil mu vykonať zápis tohto uznesenia do katastra nehnuteľností formou záznamu. Krajský súd napadnutým uznesením konanie o tejto žalobe zastavil s poukazom na zistenie neodstrániteľného nedostatku procesnej podmienky konania podľa § 99 písm. d) Správneho súdneho poriadku [správne má byť uvedené písm. b), pozn.]. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia kasačnú sťažnosť, ktorou namietali, že zastavením konania bez naplnenia zákonných predpokladov a bez vecného prejednanie prípadu im bol znemožnený prístup k súdu, čím došlo k porušeniu ich práva na spravodlivé konanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť sťažovateľov ako nedôvodnú zamietol s tým, že nesprávne právne posúdenie by sa malo vzťahovať na meritum veci, čo v danom prípade nebolo naplnené, a zároveň sa s právnym posúdením veci krajským súdom v plnom rozsahu stotožnil.
z odôvodnenia	Podstatou sťažnostnej argumentácie je, že sťažovateľom bol podľa ich tvrdenia v napadnutom konaní znemožnený prístup k súdu, vec nebola posúdená podľa relevantnej právnej normy, boli porušené ich legitímne očakávania na poskytnutie súdnej ochrany správnym súdom a najvyšší súd posúdil ich kasačnú sťažnosť arbitrárne, bez vecného zaoberania sa sťažnostnými námietkami. Z právneho hľadiska považujú svoju situáciu za bezvýhodiskovú a poskytnutie súdnej ochrany tak bolo len čisto formálne. K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy, podľa čl. 6

	<p>ods. 1 Dohovoru a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru</p> <p>Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnostnou argumentáciou a prílohami sťažnosti konštatuje, že výrok uznesenia krajského súdu celkom zjavne nekorešponduje jeho odôvodneniu. Z výroku vyplýva, že konanie o žalobe sťažovateľov bolo procesne zastavené pre nesplnenie podmienky konania, ktorá nebola bližšie (explicitne) špecifikovaná v odôvodnení ani vo výroku rozhodnutia. Z odôvodnenia naopak vyplýva, že sa krajský súd vecou zaoberal meritórne a dospel k presvedčivému záveru, že žalovaný postupoval správne, keď sporné dedičské uznesenie nezapísal záznamom do katastra, a preto mu petitom navrhovanú povinnosť nemožno uložiť. Inak povedané, vec meritórne preskúmal a dospel k záveru, že nejde o nezákonný zásah orgánu verejnej moci do práv sťažovateľov, ale správny úradný postup. Uvedenému zisteniu by však koreloval výrok o meritórnom zamietnutí žaloby ako nedôvodnej. Aj kasačný súd preskúmal vec meritórne a dospel k vecnej správnosti posúdenia veci krajským súdom, ale ani sám neuviedol žiadnu konkrétnu procesnú podmienku konania, ktorá nebola naplnená. Kasačný súd teda neposkytol odpoveď na zásadnú kasačnú námietku sťažovateľov o absencii relevantného odôvodnenia procesného zastavenia konania v napadnutom uznesení krajského súdu. Nedostatky poskytnutej súdnej ochrany zo strany najvyššieho súdu teda nezodpovedajú právu sťažovateľov na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedaním ťažiskových otázok a na aplikáciu relevantnej procesnej normy v ich veci ako významných súčastí práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.</p> <p>Na tomto základe vyslovil ústavný súd porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K namietaným legitímnym očakávaniam založeným predošlým rozhodnutím v konaní o nečinnosti orgánu verejnej správy nepatrí očakávanie úspechu v konaní (o žalobe proti inému zásahu), ale len očakávanie prípustnosti tejto žaloby. Vzhľadom na uvedené závery o poskytnutí materiálneho (meritórneho) prieskumu veci všeobecnými súdmi ústavný súd nemôže konštatovať pnutie napadnutého uznesenia s právom sťažovateľov na prístup k súdu vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, preto v tejto časti sťažnosti nevyhovel. Ústavný súd tiež nezistil takú vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ktorá by signalizovala možnosť porušenia hmotného základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto v tejto časti ústavnej sťažnosti rovnako nevyhovel.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods.1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením Najvyššieho súdu SR porušené bolo.</p> <p>Uznesenie Najvyššieho súdu SR zrušuje a vec mu vracia späť na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľom priznáva nárok na náhradu trov konania voči Najvyššiemu súdu SR a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Aps 3/2004 rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Ans 1/2004</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>správne súdnictvo-konanie o ochrane pred nezákonným zásahom legitimácia-procesná</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 210/2019</p>
------------------------------	-------------------------------

populárny názov	Zavinenie na zastavení konania
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Otázku zavinenia na zastavení konania vo fáze rozhodovania o náhrade trov konania v prípade, ak žalobca vezme žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty naliehavého právneho záujmu na určení žalovaného práva, pretože protestom prokurátora bolo zrušené rozhodnutie o vklade vlastnickeho práva a dôvod žaloby odpadol, v podstate nemožno pričítať žiadnej zo strán konania, nakoľko k späťvzatiu žaloby viedli žalobcu objektívne dôvody, na ktoré nemal dosah ako žalobca tak ani žalovaný. Ak teda zastavenie konania procesne nezavinila žiadna zo strán konania, prichádza do úvahy postup podľa § 257 CSP.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol žalobcom v konaní o určenie vlastnickeho práva k nehnuteľnosti v katastrálnom území vedenom na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“). Sťažovateľ uviedol, že 18. júna 2015 podpísal kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastnickeho práva k pozemku so žalovanou obchodnou spoločnosťou. Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor (ďalej len „kataster nehnuteľností“) povolil vklad vlastnickeho práva žalovanému. Až po povolení vkladu do katastra nehnuteľností sa sťažovateľ dozvedel, že ďalšia obchodná spoločnosť si začala uplatňovať zákonné predkupné právo k pozemkom. Vzhľadom na túto skutočnosť podal sťažovateľ na okresnom súde žalobu o určenie vlastnickeho práva k predmetnému pozemku, spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia. V čase po podaní žaloby o určenie vlastnickeho práva podal prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátor“) protest proti rozhodnutiu o povolení vkladu vlastnickeho práva žalovanému do katastra nehnuteľností. O proteste prokurátora bolo definitívne rozhodnuté na podklade rozhodnutia Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky zo 17. decembra 2015 tak, že kúpna zmluva bola vyhodnotená ako absolútne neplatný právny úkon. Sťažovateľ vzhľadom na to, že jeho vlastnicke právo k pozemku bolo evidenčne obnovené v správnom konaní, vzal 14. októbra 2016 žalobu späť. Okresný súd uznesením konanie zastavil a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania. V časti výroku o trovách konania podala žalovaná strana odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením tak, že prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Proti zrušenému uzneseniu krajského súdu podala žalovaná strana ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezhom sp. zn. II. ÚS 569/2017 z 20. marca 2018 tak, že uvedené uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie. Krajský súd napadnutým uznesením opätovne rozhodol o trovách konania tak, že tieto v plnom rozsahu priznal žalovanej strane.
z odôvodnenia	K porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru Jadrom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že v danej veci krajský súd napadnutým uznesením nerešpektoval predchádzajúci nález ústavného súdu a rozhodnutie o trovách konania, resp. odklon od svojho predchádzajúceho rozhodnutia nedostatočne odôvodnil a v neposlednom rade nesprávne vyhodnotil mieru zavinenia na potrebe späťvzatiu žaloby. V okolnostiach daného prípadu je podľa názoru ústavného súdu potrebné zaoberať sa tromi líniami argumentov prednesených sťažovateľom, ktoré sú však vzájomne prepojené. Prvú líniu predstavuje definitívne vyriešenie otázky miery zavinenia a jej zdôvodnenia na späťvzatiu žaloby, ďalším smerom je nutnosť vysporiadať sa s otázkou tvrdeného nerešpektovania nálezu ústavného

	<p>súdu a napokon je nevyhnutné vysporiadať sa s tvrdením o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. K späťvzatiu žaloby viedli sťažovateľa objektívne dôvody – protest prokurátora, na ktorý sťažovateľ ani žalovaný nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľa, čím odpadol predmet žaloby.</p> <p>Ústavný súd zdôrazňuje fakt, že pred podaním protestu prokurátora, sťažovateľ nemal inú možnosť, ako sa domáhať ochrany svojich práv, iba prostredníctvom podania žaloby. Existenciu takého objektívneho dôvodu (protest prokurátora) nie je možné pripísať na ťarchu sťažovateľa – žalobcu a na tomto základe urobiť záver o tom, že správanie žalovaného nepodmienilo späťvzatie žaloby, o čom svedčí aj výsledok v konaní o proteste prokurátora (neplatnosť kúpnej zmluvy), o ktorom mal krajský súd vedomosť.</p> <p>Námietka sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia ako celku a nerešpektovaní nálezu ústavného súdu sa javí ako navzájom súvisiaca. Je nutné pripomenúť, že predchádzajúcim nálezom ústavného súdu bolo zrušenému uzneseniu krajského súdu vytýkané (a bolo to aj nosným dôvodom jeho zrušenia) práve „len“ nedostatočné odôvodnenie názoru krajského súdu (ktorý bol ale v predošlom štádiu odlišný od teraz skúmaného záveru krajského súdu).</p> <p>Ústavný súd uvádza, že krajský súd síce predniesol v napadnutom uznesení viaceré argumenty, ktoré ho viedli k záveru o priznaní trov konania žalovanej strane, avšak z pohľadu ústavného súdu sa krajský súd k otázke miery zavinenia na späťvzatie žaloby postavil prísne formalisticky, keď zavinenie bez zohľadnenia všetkých okolností pripísal na ťarchu strany, ktorá úkon späťvzatia vykonala. Podľa názoru ústavného súdu bol odvolací súd povinný dôsledne preskúmať všetky skutočnosti (berúc ohľad aj na odôvodnenie žaloby) a až na tom základe vyvodiť svoj právny názor a odôvodniť ho. Krajský súd mal dbať aj na to, aby účastník konania len z dôvodu, že si uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel majetkovú ujmu v dôsledku platenia trov konania.</p> <p>Ústavný súd preto konštatuje, že odôvodnenie výroku napadnutého uznesenia krajského súdu je vzhľadom na obsah základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z ústavného hľadiska neakceptovateľné. Úlohou krajského súdu preto bude opätovne rozhodnúť v rámci odvolacieho konania, majúci na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 2 CSP (ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru), je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednáwanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo sťažovateľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru porušené bolo. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sa zrušuje a vracia späť na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>žaloba-späťvzatie rozhodnutie-odôvodnenie trovy konania</p>

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 259/2019
populárny názov	Rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	02.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 17 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	V rámci rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ak dôjde k predĺžovaniu tejto lehoty z dôvodov spočívajúcich na strane obvineného, nemožno konštatovať porušenie požiadavky urýchleného rozhodovania o zákonnosti trvania väzby.
skutkový stav a základné fakty	Proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa. Sťažovateľ adresoval 6. februára 2019 okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby a jej nahradenie alternatívnymi opatreniami. Okresný súd uznesením z 26. februára 2019 žiadosť sťažovateľa zamietol a zároveň neprijal písomný sľub sťažovateľa a nevyhovel jeho žiadosti o nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa, ktorú proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu podal, rozhodol krajský súd namietaným uznesením z 21.03.2019 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.
z odôvodnenia	Porušenie svojich práv sťažovateľ vidí v porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zo strany okresného súdu, zo strany krajského súdu a tiež v arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu, keď podľa názoru sťažovateľa neboli jeho námietky prednesené v uplatnenej sťažnosti krajským súdom náležite zodpovedané. K porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 337/2018). Ústavný súd z obsahu spisového materiálu týkajúceho sa trestnej veci sťažovateľa zistil, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 6. februára 2019 bola okresnému súdu predložená 7. februára 2019 (súčasťou tejto žiadosti bol aj písomný sľub sťažovateľa a jeho návrh na náhradu väzby dohľadom

probačného a mediačného úradníka). Okresný súd uskutočnil 26. februára 2019 osobný výsluch sťažovateľa, po vykonaní ktorého rozhodol uznesením o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a tiež o zamietnutí jeho žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ ihneď po vyhlásení tohto prvostupňového uznesenia podal proti nemu sťažnosť bez uvedenia dôvodov. Keďže písomné odôvodnenie sťažnosti okresnému súdu nepredložil, okresný súd vyzval sťažovateľa a jeho obhajcu k doplneniu odôvodnenia sťažnosti 5. marca 2019. Okresný súd predložil spisový materiál na rozhodnutie krajskému súdu 14. marca 2019. Krajský súd upovedomil sťažovateľa a jeho obhajcu opätovne o možnosti doplniť písomné odôvodnenie sťažnosti, avšak sťažovateľ toto odôvodnenie krajskému súdu doručil až 20. marca 2019. Krajský súd na neverejnom zasadnutí 21. marca 2019 rozhodol namietaným uznesením o sťažnosti sťažovateľa, pričom podľa vyjadrenia sťažovateľa mu bolo namietané uznesenie doručené 1. apríla 2019.

Z týchto informácií vyplýva, že okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby s odstupom devätnástich dní (žiadosť mu bola doručená 7. februára 2019, pričom uznesenie o nej vydal 26. februára 2019). Takisto je nespochybniteľným faktom, že krajský súd rozhodol o podanej sťažnosti sťažovateľa bezodkladne s odstupom jedného dňa (odôvodnenie sťažnosti mu bolo doručené 20. marca 2019 a namietané uznesenie vydal krajský súd už 21. marca 2019), treba však poznamenať, že rozhodovanie o podanej sťažnosti zbytočne predĺžil svojou vlastnou pasivitou samotný sťažovateľ, keď reagoval až na druhú urgenciu konajúcich súdov k doplneniu odôvodnenia sťažnosti. Popísané správanie sťažovateľa v žiadnom prípade nemožno pripísať na vrub konajúcim súdom a zodpovednosť zaň nesie výlučne sťažovateľ. Namietané uznesenie bolo krajským súdom sťažovateľovi doručené v primeranej lehote, a to s odstupom jedenástich dní od jeho vydania.

V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z už uvedeného, okresný súd a krajský súd pri svojom rozhodovaní o väzbe sťažovateľa stanovený limit jedného mesiaca neprekročili (ústavný súd pripomína a zároveň zdôrazňuje, že ide o limit jedného mesiaca odporúčaný nie pre oba stupne spoločne, ale osobitne pre jeden stupeň konania). V kontexte uvedeného sa tak námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchleného rozhodovania o zákonnosti trvania väzby označeným postupom okresného súdu a krajského súdu v zmysle záruk vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru javí ako zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka zodpovedania otázky danosti dôvodov podporujúcich preventívnu väzbu sťažovateľa, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažnosti sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody pre svoj záver o splnení podmienok pre tzv. útekovú väzbu s nemožnosťou jej náhrady alternatívnymi opatreniami. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou aplikovaných právnych noriem.

K porušeniu čl. 1 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy, čl. 5 ods. 3, čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a čl. 17 Dohovoru

Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, treba povedať, že procesné garancie pri súdnej kontrole väzby, kde je predmetom preskúmania dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, tak ako je tomu v prípade sťažovateľa (preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby), poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, nie však čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý je aplikovateľný na

	<p>prvotné štádium rozhodovania o väzbe (primárne rozhodnutie o vzatí do väzby). Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvalifikuje čiastkovú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom námietky a obsahom dotknutého článku dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>V prípade námietky porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež čl. 47 ods. 2 ústavy) a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu 46 ods. 1 ústavy (a tiež čl. 47 ods. 2 ústavy) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 a ods. 3 dohovoru sa preto tiež týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvalifikoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 1 ods. 2 , čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 3, čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a čl. 17 dohovoru postupom okresného súdu v spojení s postupom krajského súdu a namietaným uznesením ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 255/03 rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 337/2018</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>kľúčové slová</p>	<p>väzba-preskúmanie väzobných dôvodov zaujatosť / predpojatosť-námietka zaujatosti práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu väzba-nahradenie väzby väzba-dĺžka väzby väzba-väzba v prípravnom konaní sťažnosť-odmietnutie trestné konanie-odňatie veci v trestnom konaní trestné stíhanie väzba-preventívna</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne

vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.